

שבוע לפני שדליה, העריקה מצה"ל, עמדה להתאסלם ולהינשא כדת לאהובה הערבי, קיפחה את ח"יה בתאונה קטלנית

חתונת הצ'אים

ג'מיל
"אני גמור!"

דליה

"אל תעזבי אותי לבד!"

ממני לשבת שם. היא אמרה לי "אל תכע" סי"י! איך יכולתי לכעוס עליה? היא הייתה כמו אחותי!
נתתי לה לשבת שם. המילים האחרונות שהיא אמרה היו: "צבחייה, מחר בבוקר בחמש נלך לבקר את ג'מיל."
אמרת: "איך-שה-אללה". גם היא אמרה "בעזרת השם". ואז הרגשתי פיתאום מכה בכטן.

אני הועפתי אהורה, שמעתי את אחי צועקת, ואמרת לעצמי: אם היא צועקת, זה סימן שהיא לא מתה. הסתכלתי על דליה. היא הייתה על הריצ'י פה, ניסתה לקום. הכל קרה נורא מהר. חשבתי שמכוננית עלתה עליה. אני לא יודעת מה קרה. התעלפתי. כשהתעוררתי סיפרו לי שדליה מתה. ביקשתי מהם שיקחו את אחי למעלה, כדי שלא יראה אותה. אחריכך ניתחו אותי. סיפרו לי שגם אחי בבית-החולים.

עד כאן סיפוריה של צובחייה. אמו של ג'מיל, פאטמה, המומה. היא שוכבת במיטתה ובוכת. "הלכה חביבתי הלכה הבת שלי", ייבבה, בערבית כפרית. היא אינה מוטרדת מהכאבים העזים בגופה. "עד שחיתנתי את הבן שלי, ועכשיו מתה אשתו, מתה!"

"הכרתי אותה. פיתאום ככה, הבן שלי היה מאושפז בבלינסון. דפקו בבית אצלנו. דליה נכנסה. אמרה לי: 'אני החברה של הבן שלך, ובאתי לספר לך שהוא בבית החולים. אני אהבת אותו, אל תכעסי עלי, אבל אני מיואשת. ההורים שלי לא רוצים לשמוע ממני, אם לא תתני לי את הבן שלך אקח אותו, או בטוב או בכוח.'
אמרתי לה: 'א חביבתי, אני לא כועסת, אם את אהבת אותו, לא איכפת לי. אני רוצה שיהיה לך טוב.'
"אחרי שיצא מבית-החולים עשינו אירון סיף, ואז היא גרה איתנו, אכלה וישנה אצלנו. כולנו אהבנו אותה. זה טבעי אצ' לנו. יש הרבה זוגות מעורבים בכפר. היא עזרה הרבה לבן שלי. הוא נעשה בחור טוב, היה בא הביתה, עובד, דואג לאשתו, ועכשיו היא מתה."

"אל תלכלכו

מישפחה יהודית!"

ג'מיל זוכה בהרבה מבקרים בבית החולים. הרופאים מנסים ככל האפשר למעט בביקורים, אבל ג'מיל זקוק למבקרים. עולמו נהרס עליו בבת אחת.

לא כל המבקרים דורשים בשלומו, והרופאים מודאגים. "באו אלי אחרי ההל" וייה וסיפרו לי שההורים של דליה מאשי' מים אותי שרצחתי אותה. הם רוצים להת' נקם בי, מחפשים אותי. במקום לבוא ולנהם אותי, הם רוצים את רעתי. רציתי לבוא להלווייה, אבל לא יכולתי, אני אדם חזק, אבל זה הדבר היחידי שקשה לי לעמוד בו, לדאות את הקבר של אשתי. בכל זאת אני רוצה שההורים שלה יבואו."

בני מישפחתה של דליה אינם מוכנים לדבר עם עיתונאים. "לא ידענו שדבר דבר", טען הגיס, אריק, "לא רוצים לדבר על זה, ואל תלכלכו מישפחה יהודית!"

דליה, אחי ואחותי קראו לשכן שלנו, פייצל, והם לקחו אותי לבית-החולים. לפני שהם הלכו, הייתה לי הרגשה מוזרה. כשדליה כבר התרחקה קראתי לה לחזור, ואז נישקתי אותה את נשיקת הפרידה. לא ידעתי שזאת הנשיקה הי' אחרונה.
אחריכך, כששמעתי את הצופר וראיתי את האמבולנס, הרגשתי שמהו קרה לה. אבל הרופאים נתנו לי זריקות הרדמה. בבוקר בא איזה רופא גדול ואמר לי שלאשתי קרה אסון.

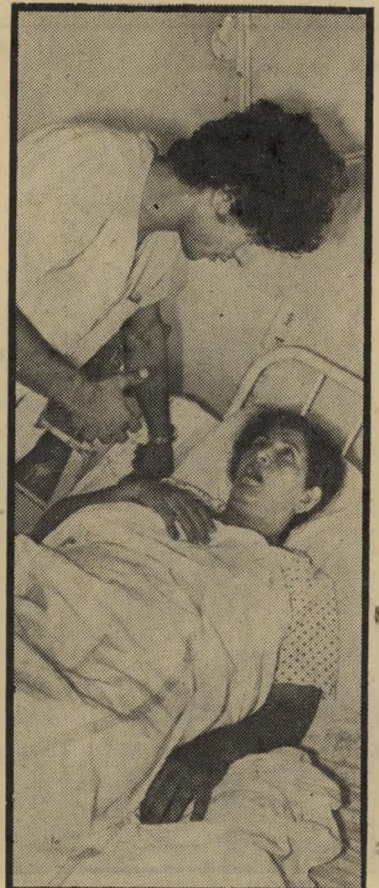
עד כאן סיפורו של ג'מיל. סיפורה אחרת של ג'מיל, צוב"י ח"יה, בעברית:

כשיצאנו מבית-החולים נהג השכן שלנו, פייצל, פיתאום עצר אותנו מישוהו, וביקש שניקח את אשתו לבית-היולדות הסמוך. הסכמו. אמא שלי ישבה ליד הנהג. אני ודליה היינו מאחור.

"או בטוב

או בכוח"

דרך חזרה מבית-היולדות רציתי לשבת בצד ימין, אבל דליה ביקשה

ג'מיל אצל אמו בבית-החולים. הערבי הזה"

עלתינקיון בבנק ישראל. אביה חולה. היא הייתה הבת השמינית במישפחה. אחיה היחיד משרת במישמר-הגבול. לפני 17 שנה אירעה טרגדיה במישפחה. אחיה הצעיר של דליה, שהיה אז בן 7, יצא עם המישפחה לשפת-הים ונעלם. כל החי' פושים אחריו העלו סרק. כתוצאה מהאסון התעוררו עצביה של האם. האב התחיל לשות. הוריה של דליה לא ידעו בהתחלה על אהובה הערבי. דליה וג'מיל יצאו בסתר. היא נפקדה מהבסיס, וטיילה איתו בכל הארץ.

מספר ג'מיל:

הכרנו זמן קצר, אבל התאהבנו עד כדי טירוף. היינו מבלים הרבה, מטיילים, רוקדים, הולכים לסרטים. אחריכך גילתה מישפחתה של דליה שאנחנו יוצאים. הורי לא התנגדו לכך, אבל הוריה לא רצו לשמוע מהעניין. דליה רבה עם אמה וברחה מהבית אל אחותה, אסתר, ברמת-גן. המישה טרה הצבאית תפסה אותה שם. עצרו אותה לארבעה ימים, וכשיצאה סיפרה לי כי המפקדת שלה אמרה לה שהיא משחררת אותה על תנאי 'תבטיחי לי שאת עוזבת את הערבי הזה, ואז לא נעשה לך בעיות. כך ביקשה המפקדת.

דליה הבטיחה לה בלידת ברירה, אבל ביום שיצאה הלכה לפגוש אותי. לקחתי אותה אלי הביתה. לקחתי את ההורים שלי, ובאנו אל ההורים שלה. אמרתי לאמא של דליה: "אתם חייבים להבין שהכל בא מהלב. בלב, באהבה. אין ערבי ואין יהודי. הכל שווה והגיע הזמן שתניחו לבת שלכם לעשות את מה שהיא רוצה. היא כבר מבוגרת."

בסוף הסכימו הוריה, ערכנו הסכם נישואין, שחתמו עליו הוריה של דליה, הורי שלי ועוד שני עדים. רצינו לעשות את זה ממש רשמי, ודליה הייתה צריכה להתאסלם.

או התחילו הבעיות. ממישרד-הדתות ביקשו מדליה שלא להתאסלם. לא רצו לעזור לה. שלחו מיכתב להורים שלה, וסיפרו להם שהיא רוצה להיות מוסלמית. הוריה שלחו אלי אנשים לחפש אותי. איימו עלי ברצח. הלכתי לאבא שלה ואמרתי לו: "לא יעזור לכם שום דבר. אנחנו כבר נשואים, אם אתם רוצים לפגוע בי לא תצליחו. תלכו לאן שאתם רוצים, תחפשו אנשים שיהרגו אותי. לא תמצאו. בכל מקום אני מכיר את העבריינים הכי גדולים. כולם חברים שלי, ואין כוח שבר עולם שיוכל להפריד בינינו."

היינו כבר מאורסים, קניתי לה טבעות וזהב. גרנו אצלנו בבית. מה עוד רצו ההורים שלה? הם רצו להפריד בינינו. פעם, כשקבענו להיפגש אצל הוריה בי בית ההורים, הזמינו את המישטרה הצב' אית. אבל אני הייתי חכם יותר, באתי לבד ואמרתי לשוטר הצבאי שאנחנו כבר נשואים, שיש נירות, ושיש לה גם תעודת מחלה על הנפקדות מצה"ל. אז השוטר מחזיק אותי לבוא למחרת היום עם הנני' רות, כדי לשחרר אותה מצה"ל. הסכמתי אבל למחרת היום קרה האסון.

ביום החמישי שעבר זה היה. לא הר' גשתי טוב, היו לי כאבים חזקים בכל הגוף, הייתי מטושטש, כבר הרבה זמן אני סובל מהלב.

דליה, תחזירי!" נשמעה הקריאה הנואשת. דליה הסתובבה. ג'מיל עמד בפתח חדר-המיון, לבוש בפיג'אמה של בית-החולים, וקרא לה. דליה שבה על עיקבותיה. השניים תר' לכוו בחיבוק סוער. "אל תעזבי אותי, דליה!" ביקש ג'מיל. "אל תעזבי אותי לבד!" דליה הבטיחה שתחזור למחרת היום אל אהובה, שלקה בהתקף-לב, והצי' טרפה לאמו ולאחותו, שחיכו לה במכונית המכונית זזה מן המקום.

שעה ארוכה עמד ג'מיל ובהה החרצה. לפתע שמע קול צופר. אמבולנס בא כדה' רה.

שני רופאים אחזו בג'מיל, ונתנו לו זריקת-הרגעה. הוא נרדם...

מחרת בבוקר נודע לג'מיל על התאונה. אמו ואחותו נפצעו קשה, נאמר לו. ואהובתו נהרגה.

עתה נמצאים ג'מיל, אמו ואחותו בבית החולים חזיר בכפר-סבא. ג'מיל אושפז שם ביום החמישי, שעה קלה לפני התאונה, ביגלל התקף-הלב שלו. אמו, פאטמה, סר' בלת מועזועזוע עקב התאונה, ואחותו, צובחייה, סובלת משרבים ברגליים ובר' צלעות.

"אני גמור! לא איכפת לי מהחיים!" אמר ג'מיל בקול שקט, כימעט אדיש, לרופאים ולאחיות. "הייתי מדורדר! לקחתי סמים! הייתי עבריינ! אבל כשזכרתי את דליה הפכתי לאדם חריש. היא הייתה הכל בשבילי, ועכשיו היא איננה יותר!"

ג'מיל מורעב מג'לג'וליה. בן ה-21, הכיר את דליה בסטון היהודיה לפני שלושה חודשים בבית-החולים איכילוב. דליה שר' התגישה לצה"ל לפני חצי שנה, עבדה שם ככוח-עזר במחלקת-עזר. ג'מיל בא לבקר קרוב-מישפחה. הם נפגשו במיון. ג'מיל: "ראיתי אותה עוברת ומשוחחת עם חברה שלה. פיתאום היא ראתה שאני מסתכל עליה. היא לחשה משהו לחברתה ושאלה אותי: 'כוכו?' שאלתי אותה: 'מה נכון. על מה אתן מדברות?'

היא מצאה חן בעיני. רציתי להתחיל איתה הזמנתי אותה לקפה. באותו הערב כבר שטנו בסירה בירקון. מאז לא ניפ' רדנו."

דליה באה ממישפחה מעוטת-אמי' צעים ממוצא מצרי. אמה עובדת כפני'